

Sygn. akt II CSK 620/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa T. J. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą [...] "T." w G.

przeciwko H. F. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą [...] "A." w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 15 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 marca 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 30 kwietnia 2013 r., którym zasądzono na rzecz powoda kwotę 130 332,36 zł z ustawowymi odsetkami od wyszczególnionych kwot i terminów oraz koszty procesu.

Pozwany w skardze kasacyjnej powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączył z koniecznością udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy brak dokumentacji technicznej i wykonywanie prac na podstawie szkicu, informacji ustnych i wydawanych poleceń zwalniają wykonawcę umowy o roboty budowlane, profesjonalnego podmiotu, który nie poinformował zlecającego o przeszkodach w prawidłowej realizacji zadania, od odpowiedzialności za wadliwe wykonanie robót. Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazuje oczywiste naruszenie prawa zaskarżonym wyrokiem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć zapewnieniu rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz eliminacji orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością. Skarga nie stanowi ogólnie dostępnego środka zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołanie przesłanki objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga przedstawienia tego zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazania, że jest istotne, nowe, poważne i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, ale także innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06,

niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Istotność tego zagadnienia wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub w precedensowym charakterze dla rozstrzygnięcia innych spraw.

Przedstawione przez skarżącą zagadnienie pozbawione jest cech zezwalających na uznanie go za istotne, nowe i mające abstrakcyjny charakter w przyjętym rozumieniu. Kwestie związane z wykonaniem umowy o roboty budowlane były przedmiotem orzeczeń Sądu Najwyższego i poglądów doktryny prawa, które doprowadziły do wyjaśnienia istoty prawnej tego stosunku oraz obowiązków i praw jego stron. Wątpliwości skarżącego odnoszą się do procesu stosowania prawa w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, nie mają charakteru prawnego, podyktowane były dążeniem do kontroli prawidłowości zaskarżonego wyroku, co nie zostało objęte zakresem powołanej przyczyny.

Jednolicie przyjmowane jest w orzecznictwie zapatrywanie, że dla przyjęcia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest wykazanie przez skarżącego, drogą odrębnego wyvodu, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymogi naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Na takie rozumienie powołanej przesłanki nie wskazuje wniosek pozwanej. Analiza argumentacji wniosku i jego uzasadnienia na tle dopuszczalnych podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego postanowienia, nie zezwala na ocenę, iż kwestionowane orzeczenie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, jak też, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej. Niezależnie od tego

podkreślenia wymaga, że ten sam problem nie może być istotnym zagadnieniem prawnym, które z założenia charakteryzuje się „nowością” i jednocześnie wypełniać przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia (art. 398¹² § 1 k.p.c.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]